

[K. Axel Nielsen.]

de nye bestemmelser udarbejdet under hensyn til aktieselskabslovens almindelige selskabsretlige regler, idet aktieselskabsloven hidtil ikke har omfattet livsforsikringsaktieselskaber. Endelig er der affattet lovbestemmelser for de gensidige selskaber, der omfattes af loven, d. v. s. samtlige gensidige selskaber med undtagelse af de små selskaber, der kun virker inden for et meget snævert område.

Der er altså her tale om et lovforslag, der for det første er en koordinering af gældende lovbestemmelser, for det andet en kodifikation af gældende praksis og for det tredje en nyskabelse på lovgivningens område, idet forslaget udfylder huller i forsikringslovgivningen.

Den egentlige grund til, at dette lovgivningsarbejde presser sig på netop nu, er vel nok den vigtige detalje i lovkomplekset, der omhandler anbringelsen af livsforsikringsselskabernes forsikringsfonds, idet de gældende regler, der har bestået næsten uforandret siden 1904, næppe er tidssvarende. Disse fonds kan anbringes i for det første obligationer udstedt af eller i et vist omfang garanteret af den danske stat, for det andet kreditforeningsobligationer, for det tredje bank- eller sparekasseindskud, for det fjerde obligationer udstedt af eller garanteret af danske kommuner, for det femte pant i faste ejendomme efter reglerne, der gælder for anbringelse af umyndiges midler, for det sjette pant i egne forsikringer, altså inden for genkøbsværdien, for det syvende lån i værdipapirer i klasse med de foregående — herunder falder f. eks. „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“s obligationer, telefonselskabernes og andre koncessionerede virksomheders obligationer — og for det ottende de faste ejendomme, som selskabet har hovedkontor i, eller som det bliver nødt til at overtage efter tvangsauktion.

Efter lovforslaget tillades disse fonds tilige anbragt i hypotekforeningsobligationer og i videre omfang end hidtil i faste ejen-

domme. Endvidere, og det er det vigtigste, tillades det efter nærmere fastsatte regler livsforsikringsselskaberne på eget ansvar at anbringe indtil 15 pct. af fondsmidlerne på anden måde, f. eks. i aktier, dog kun i aktier indtil 15 pct. af et enkelt aktieselskabs samlede aktiekapital.

Hvis disse bestemmelser var de eneste nye i lovforslaget, tror jeg, det ville være let at opfylde den højtærede handelsministers ønske om en hurtig og velvillig behandling. Jeg kan i hvert fald for mit vedkommende være enig i, at disse ændringer hurtigst muligt bør gennemføres; men sagen er ikke så enkel som så.

Lovforslaget indeholder en del nye, vigtige bestemmelser, og skal behandlingen her i folketinget være andet og mere end en formssag, er en grundig udvalgsbehandling nødvendig. Selv om jeg herved kan tilsige den højeste grad af velvilje, vil det af let forståelige grunde knibe med tilsagn om en hurtig behandling, i hvert fald når dette udtryk tages i betydningen hurtig gennemførelse.

Lovforslaget bygger på det forarbejde, der er udført af et af handelsministeriet i 1952 nedsat sagkyndigt udvalg; dette udvalg har afgivet betænkning nu i efteråret efter at have holdt ikke mindre end 107 møder. Betænkningen er ikke enstemmig, idet et medlem, rådsformand O. B. Kofoed, har afgivet en særudtalelse, der på adskillige efter min opfattelse vigtige områder går imod flertalsbetænkningen og dermed imod lovforslaget.

Det gælder således spørgsmålet om, hvorvidt loven bør omfatte de brandforsikrings-selskaber, der står under tilsyn af justitsministeriet. Det gælder ligeledes spørgsmålet om, hvor stor en del af aktiebeløbene der skal indbetales for hver aktie, når nye forsikringsselskaber stiftes. Lovforslaget forhøjer beløbet fra 25 pct. til 50 pct., men særudtalelsen går ind for, at hele aktiebeløbet, altså 100 pct., bør indbetales ved stiftelsen, således at man kommer helt bort fra forskrivningssystemet.